

[Ib Christensen]

I betragtning af den kritik, der med rette fremføres mod f. eks. kunstfonden, teaterrådet og filminstituttet, hvor det har føget med anklager om politisk nepotisme, kollegiale vennetjenester, sammenspisthed osv., forekommer det os, at det er det slettest mulige forbillede i en sag, der drejer sig om noget så alvorligt som ytringsfriheden. Snarere skulle man tage hele spørgsmålet om den indirekte statsstøtte til dagspressen op. Det er i høj grad konkurrenceforvridende, at dagblade er moms fritaget, medens uge- og månedsblade samt bøger ikke er det, og i øvrigt heller ikke annonceaviser.

Det er også konkurrenceforvridende, at aviser, der i høj grad anvender postvæsenet til distribution, får mere støtte end blade, der sørger for deres egen distribution.

Det kan heller ikke være rimeligt, at post- og televæsenets andre kunder gennem højere takster skal betale for dagspressens kunstigt lave takster, at man altså betaler tilskud til dagspressen, hver gang man foretager en telefonopringning eller sender et almindeligt brev.

Endelig betyder momsfritagelsen, at momsen alt andet lige må have en så meget højere sats for alle andre varer og tjenesteydelser; det er hverken socialt rimeligt eller administrativt hensigtsmæssigt.

Statstilskud – det være sig direkte eller indirekte – er vanedannende ligesom hårde stoffer. Og naturligvis indretter dagbladene undgåeligt deres økonomi efter det. Derfor bør en hurtigere afvikling ikke finde sted, men en nedtrapning må påbegyndes, for selvfølgelig skaber statstilskud, også indirekte statstilskud, en vis afhængighed på lang sigt.

Det er nemlig svært at forsvare, hvorfor samfundet årligt skal yde 500 mill. kr. i subsidier til dagspressen, når midlerne for størsteparten mest kommer den mere velkonsoliderede og udbredte dagspresse til gode, medens f. eks. mindre og nye dagblade handicappes.

Som SFs forslag er et eksempel på, vil flere og flere på den baggrund kræve selektiv statsstøtte, også for at undgå et stivnet, for 90 pct.s vedkommende ensidigt borgerligt-konservativt behersket dagbladsmønster, som vi har i dag, og som de nuværende støtteordninger selvfølgelig konsoliderer.

Den danske dagspresse er i forvejen begunstiget af at være udenlandsk konkurrence

foruden af gode grunde, og onde tunger siger, at det er en hovedgrund til, at vi har så relativt mange dagblade, hvad vi vitterlig endnu har i Danmark sammenlignet med andre lande af samme størrelse.

Tilhængerne af statsstøtte til dagspressen motiverer det med ønsket om at gavne ytringsfriheden, alsidigheden og nyhedsformidlingen, ja, selve den demokratiske proces. De burde se, hvordan Danmarks Radio under et jernhårdt politisk styre klarer disse hensyn. Det burde afskrække. Men det er de tilstande, man får, hvis man ikke siger fra.

Derfor siger vi nej, nej og atter nej til dette forslag fra socialistisk folkeparti.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg vil gerne starte med et citat fra den føromtalte mediedebat; citatet stammer fra Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 10455, hvor statsministeren udtaler:

»Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke tidsfrister der er ansat for afgivelse af betænkning, kan jeg oplyse, at der ikke er sat nogen sådan frist, men at det er kommissoriet, der berettiger kommissionen til at afgive delbetænkninger om de enkelte problemkredse, ligesom regeringen også har forbeholdt sig ret til at lade forslag til foranstaltninger på medieområdet forelægge kommissionen til udtalelse.«

Det, dette forslag primært drejer sig om, er, om statsministeren vil lade dette forslag forelægge mediekommissionen til udtalelse.

Jeg er glad for, at statsministeren har givet yderligere ressourcer til mediekommissionen, hvis det kan bevirke, at vi får hurtigere gang i sagerne. Derfor synes jeg også, der må være en vis begrundelse for, at vi nu kommer med et forslag, som vi gerne vil have temmelig hurtigt igennem fremfor så mange andre forslag, og det er netop, som det også har været nævnt fra næsten alle sider, fordi dagspressen er i klemme.

Statsministeren siger, at han ikke ved, om dette forslag kan administreres. Nu må jeg gøre opmærksom på, at det er et beslutningsforslag, så det er sådan set helt op til regeringen, om regeringen vil udarbejde et forslag på denne baggrund, som kan administreres. Det er klart, der ligger vanskeligheder i det, og derfor har det heller ikke været muligt for os at lave et lovforslag, men vi har nøjedes